

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48
32270 Županja

Poslovni broj: P-222/2025-23

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, Stalna služba u Županji, po sucu Tomislavu Juzbašiću kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Kristine Kozić iz Županje, Baruna Trenka 58 D, OIB: 72883095886, zastupane po punomoćniku Marku Cvrkoviću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Cvrković & partneri d.o.o. iz Vukovara, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, zastupanog po punomoćniku Branku Bulat, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Šavorić & partneri iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti, nakon zaključene glavne, javne i usmene rasprave, održane 2. rujna 2026., u nazočnosti tužitelja i njegovog punomoćnika, a u odsutnosti tuženika, te potom donesene i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 30. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba točke 6. Ugovora o namjenskom kreditu bez depozita broj 69600009249/2004, od 18. svibnja 2004., zaključenog između tužitelja Kristine Kozić iz Štitara, Školska 31, OIB: 72883095886, i pravnog prednika tuženika Slavonska banka d.d. Osijek, u dijelu u kojem je određeno: "Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed."

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Kristini Kozić iz Županje, Baruna Trenka 58 D, OIB: 72883095886, isplati trošak parničnog postupka u iznosu od 1.081,55 EUR (tisuću osamdeset jedan euro i pedeset i pet centi), u roku od petnaest dana, a odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu daljnjeg potraživanog troška u iznosu od 625,00 EUR.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 437,50 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je 18. svibnja 2004. sa tuženikom (pravnim prednikom tuženika Slavonskom bankom d.d. Osijek) u njegovoj Podružnici u Županji, sklopio Ugovora o namjenskom kreditu broj 69600009249/2004, sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama (dalje u

tekstu: Ugovor o kreditu), prema kojem je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio stambeni kredit za kupnju obiteljske kuće u iznosu od 39.000,00 EUR, sa rokom vraćanja istog od dvadeset i pet godina.

1.1. Tužitelj je naveo da je odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu, određeno slijedeće: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed”; te da tu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom.

1.2. Tužitelj je naveo da je ta sporna odredba i naknada određena tipski, kao sastavni dio formularnog ugovora o kreditu o čijem sadržaju tužitelj kao korisnik kredita nije mogao pregovarati, niti da je bio upoznat sa sadržajem tarife banke na koju ta sporna odredba upućuje. Naveo je da je time u tom ugovornom odnosu narušena pravična ravnoteža u međusobnim pravima i obvezama na njegovu štetu, te da ta sporna odredba stoga predstavlja nepoštenu ugovornu odredbu.

1.3. Tužitelj se u prilog svojim tvrdnjama pozvao na odluke Ustavnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj: U-III-3231/2022, U-III-7491/2022, U-III-236/2023, U-III-369/2023, U-III-597/2023, od 13. srpnja 2023.

1.4. Tužitelj je naveo i da se prije pokretanja predmetnog postupka obratio tuženiku sa zahtjevom za mirno rješenje predmetnog spora, no da se tuženik na taj njegov zahtjev nije očitovao, te da mu nije izvršio povrat neosnovano naplaćene naknade za obradu kredita.

1.5. Tužitelj je zaključno naveo da na temelju izloženog predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštena ugovorna odredba točke 6. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je određeno: "Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50% jednokratno, unaprijed."; uz nalog tuženiku da tužitelju naknadi trošak predmetnog parničnog postupka.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da u cijelosti osporava osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva.

2.1. Tuženik je prvenstveno prigovorio postojanju pravnog interesa tužitelja za predmetnu tužbu. Naveo je da je odredbom čl. 187. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje u tekstu: ZPP), propisano u kojim slučajevima tužitelj može podnijeti tužbu za utvrđenje, te da smatra da pretpostavke iz te odredbe za podnošenje tužbe nisu ispunjene u predmetnom slučaju. Tuženik je predložio da iz tog razloga sud odbaci predmetnu tužbu zbog nepostojanja pravnog interesa.

2.2. Tuženik je nadalje naveo da tužitelj nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, već da tužbu temelji na paušalnim tvrdnjama i pozivanjem na sudsku praksu koja nije primjenjiva u ovom predmetu.

2.3. Tuženik je također osporio tužitelju status potrošača, te je naveo da smatra da tužitelj taj status nije dokazao.

2.4. Tuženik je naveo da ne spori da je s tužiteljem sklopio Ugovor o kreditu, te da je odredbom čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita. Naveo je da međutim osporava navode tužitelja da je navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna. Tuženik je naveo da smatra da ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,50 % od iznosa kredita, nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, te da tužitelj nije priložio ijedan dokaz kojim bi dokazao svoje navode u svezi istoga. Nadalje je naveo da ugovaranjem jednokratnih troškova obrada kredita u iznosu od 1,50 % iznosa kredita, nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe čl. 3. Zakona o obveznim odnosima

("Narodne novine" broj: 35/05, dalje u tekstu: ZOO), odnosno da predmetna odredba iz Ugovora o kreditu nije nepoštena sukladno odredbi članka 81. stavak 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, dalje u tekstu: ZPP/03).

2.5. Tuženik je nadalje u bitnome naveo da je odredba članka 6. Ugovora o kreditu u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, te da je tužitelj čitanjem te odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima, pa da stoga smatra da sporna odredba ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. ZPP/03. Tuženik je naveo da su tužitelj i tuženik pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, te da su tužitelju dani i stavljeni na uvid svi podaci i uvjeti kreditiranja, te da je tekst odredbe članka 6. Ugovora o kreditu jasan, uočljiv i nedvosmislen. Naveo je da je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu, postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima.

2.6. Tuženik je u odgovoru na tužbu zaključno naveo da iz naprijed navedenih razloga predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti, te da tužitelja obveže na naknadu parničnog troška tuženiku, sa pripadajućim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude.

3. Tužitelj se u podnesku od 11. srpnja 2025. očitovao na tuženikove navode iz odgovora na tužbu, no tužitelj je to očitovanje podnio bez poziva suda, te bez prethodno zatraženog odobrenja od suda za podnošenje tog očitovanja. Očitovanje tužitelja iz podneska od 11. srpnja 2025. iz navedenih razloga nije podneseno u skladu s odredbama čl. 299.a st. 1. i st. 2. ZPP-a, te sud isto na temelju odredbe čl. 299.a st. 4. ZPP-a, nije uzeo u obzir.

4. U predmetnom postupku provedeni su slijedeći dokazi: uvidom u Ugovor o kreditu, uvidom u Odluku o naknadama za usluge Hypo Alpe Adria bank d.d., uvidom Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite, uvidom u presude suda Europske unije na koje se poziva tuženik u odgovoru na tužbu, saslušanjem tužitelja Kristine Kozić, te saslušanjem svjedoka Daniela Kozića i svjedoka Barice Obradović.

5. Na temelju provedenih dokaza, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a, ocjena je suda da je tužiteljev tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Među strankama u predmetnom postupku nije sporno da su tužitelj i prednik tuženika - Slavonska banka d.d. Osijek, zaključili Ugovor o kreditu, temeljem kojeg ugovora je tužitelju kao korisniku kredita odobren stambeni kredit za kupnju obiteljske kuće u iznosu od 39.000,00 EUR, sa rokom otplate istog od dvadeset i pet godina. Nije sporno je da je tužitelj kao korisnik kredita na temelju odredbe čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu bio obavezan platiti predniku tuženika naknadu, prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja je u trenutku zaključenja Ugovora o kreditu iznosila 1,50 % jednokratno, unaprijed; te nije sporno da je prednik tuženika tu naknadu naplatio od tužitelja.

6.1. Među strankama nije sporna pasivna legitimacija, odnosno nije sporno da je Slavonska banka d.d. Osijek, koja je sa tužiteljem zaključila Ugovor o kreditu, pripojena Hypo Alpe-Adria Bank d.d. Zagreb temeljem ugovora o pripajanju od 18. lipnja 2008., te da je potom temeljem rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu, poslovni broj Tt-16/22619-2, Hypo Alpe-Adria Bank d.d. Zagreb nastavila svoje daljnje poslovanje pod nazivom Addiko Bank d.d. Zagreb.

7. Među strankama je u predmetnom postupku sporno je li ništetna i bez pravnog učinka odredba članka 6. Ugovora o kreditu u dijelu u kojem je ugovoreno da se korisnik kredita obavezuje platiti naknadu prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga koja je u trenutku zaključenja Ugovora o kreditu iznosila

1,50% jednokratno unaprijed, te je s tim u svezi sporno je li prilikom zaključenja Ugovora o kreditu, odnosno naprijed navedene ugovorne odredbe, postojala neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja kao korisnika kredita.

7.1. Sporno je i da li postoji pravni interes tužitelja za podnošenje predmetne tužbe, te je sporno i da li tužitelj ima status potrošača u pogledu predmetnog ugovornog odnosa.

8. Ocjena je suda da postoji pravni interes tužitelja za podnošenje predmetne tužbe, iz razloga što je tužba podnesena radi utvrđenja ništetnom jedne od odredbi Ugovora o kreditu (čl. 6. st. 1. istoga), a po osnovi koje odredbe je od tužitelja prilikom realizacije Ugovora o kreditu naplaćena naknada za obavljanje bankarskih usluga u iznosu od 1,5% kreditnih sredstava, te će tužitelj ukoliko uspije u predmetnom tužbenom zahtjevu, imati valjanu pravnu osnovu za potraživanje od tuženika da mu izvrši povrat novčanih sredstava, odnosno naknadu vrijednosti koristi koju je stekao po osnovi sporne - ništetne odredbe Ugovora o kreditu, u skladu s odredbama čl. 323. st. 1. i čl. 1111. ZOO-a. Stoga nisu osnovani tuženikov prigovor nepostojanja pravnog interesa tužitelja za predmetnu tužbu i prijedlog tuženika da se predmetna tužba odbaci zbog nepostojanja pravnog interesa tužitelja.

9. U odnosu na spornu činjenicu pitanja ništetnosti odredbe čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu, sud je primijenio odredbe ZZP/03, koji zakon je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu.

9.1. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP/03, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom čl. 81. st. 2. ZZP/03, propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 81. st. 3. ZZP/03, propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Odredbom čl. 81. st. 4. ZZP/03, propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9.2. Odredbom čl. 83. ZZP/03, propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena, uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

9.3. Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP/03, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a odredbom čl. 87. st. 2. ZZP/03, propisano je da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

10. Vijeća Europskih zajednica donijelo je 5. travnja 1993. Direktivu 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva), čija je svrha uskladiti zakone i druge propise država članica koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača (čl. 1. Direktive).

10.1. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Odredbom čl. 3. st. 2. Direktive propisano je da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Činjenica da se o određenim aspektima neke odredbe ili o nekoj određenoj odredbi pregovaralo ne isključuje primjenu ovog članka na ostatak ugovora ako opća ocjena ugovora ukazuje na to da se ipak radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. Kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo, teret dokaza je na njemu. Odredbom čl. 6. st. 1. Direktive propisano je da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba. U pogledu navedenog, svoje stajalište izrazio je i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/1998 do C-244/1998.

11. Tužitelj Kristina Kozić je prilikom provođenja dokaza njezinim saslušanjem na ročištu za glavnu raspravu održanom 2. rujna 2026., iskazala da joj je u svibnju 2004. bio potreban kredit za kupovinu obiteljske kuće u Županji, te da je u svrhu ostvarivanja tog kredita došla u poslovnicu Slavonske banke u Županji, i tamo djelatniku banke Josipu Kopicu, predložila kakav kredit joj je potreban odnosno u kojem iznosu i za koju namjenu. Iskazala je da je potom sa djelatnikom banke Josipom Kopicem dogovorila iznos kredita koji joj je potrebit, a to je bilo 39.000,00 EUR, rok otplate istoga, koji je bio dvadeset i pet godina, te mjesečne rate za otplatu tog kredita. Iskazala je da joj pri tome od strane djelatnika banke nije išta spominjana obveza plaćanja naknade za obavljanje bankarskih usluga, odnosno za obradu kredita, te da joj nije bilo poznato da ću trebati platiti i tu naknadu.

11.1. Iskazala je da nakon što su dogovorili iznos kredita, rok otplate i rate kredita, da joj je djelatnik banke Josip Kopic rekao da će ju pozvati kad bude pripremljen ugovor o kreditu, te da ju je nazvao nakon otprilike desetak dana i rekao joj da je pripremljen ugovor o kreditu i da može doći na potpis istoga. Iskazala je da je potom i došla u dogovoreno vrijeme, te da je sa njom došao i njezin suprug Daniel Kozić koji je bio sudužnik tog kredita. Iskazala je da kada su došli, da im je predložen pripremljeni ugovor o kreditu, koji su pročitali, te da je pritom uočila i odredbu u kojoj je navedeno da će joj se naplatiti naknada za obavljanje bankarskih usluga, no da nije znala što to znači, pa da je pitala djelatnika banke Josipa Kopića, koji joj je na to odgovorio da je to sastavni dio takvog kredita, te da to tako ide. Iskazala je da mu je na to rekla da nemaju novaca za plaćanje te naknade, na što joj je on odgovorio da je i ta naknada uračunata u kredit, te da će se naplatiti od iznosa kredita. Iskazala je da su nakon toga odnijeli ugovor o kreditu na ovjeru kod javnog bilježnika u Županji, Kate Marošević, koja im je još jednom pročitala ugovor o kreditu, te da su potom isti potpisali kod javnog bilježnika.

11.2. Iskazala je da kada im je kredit isplaćen nije posebno primijetila da li joj je od tog iznosa koji je bio isplaćen umanjena i naknada za obavljanje bankarskih usluga, odnosno za obradu kredita. Iskazala je da je predmetnu tužbu podnijela kada je čula da je od strane banke naplaćivana ta naknada, a da to nije bilo pravilno da se naplaćuje.

11.3. Iskazala je da je od kreditnih sredstava kupila obiteljsku kuću u Županji, na adresi Baruna Trenka 58 D, gdje joj je sad i prebivalište, te da u vrijeme podizanja kredita nije bila obrtnik niti je imala svoju firmu, te da niti njezin suprug nije bio obrtnik niti je imao ikakvu firmu, kao i da kuću koju su kupili nisu koristili za ikakve poslovne svrhe, niti su ostvarivali ikakav prihod u vidu davanja iste u najam ili slično. Iskazala je da predmetni kredit osobno otplaćuje, na način da redovito plaća mjesečne rate za isti, te da ga još uvijek nije otplatila.

12. Svjedok Daniel Kozić je prilikom saslušanja na izvan raspravnom ročištu održanom kod ovog suda 3. rujna 2025. iskazao da je od početka zajedno sa suprugom Kristinom Kozić bio uključen u realizaciju kredita za kupovinu kuće, koju su kupili u Županji, na adresi Baruna Trenka 58 D. Iskazao je da kada su odlučili kupiti navedenu kuću, da su im bila za to potrebna kreditna sredstva, te da su otišli u Slavonsku banku d.d. Osijek, u Podružnicu u Županji, te da su tamo iskazali interes za podizanje kredita u svrhu kupovine kuće. Iskazao je da su njegova supruga Kristina Kozić i on sve poslove oko toga obavljali zajedno, pa da su tako zajedno i bili u banci glede realizacije tog kredita, i da su pritom razgovarali sa djelatnikom banke Josipom Kopicem, koji im je potom i obavio sve poslove u svezi pripreme i realizacije kredita. Iskazao je da se sjeća da je suprugu i njega djelatnik banke Josip Kopic između ostalog upoznao i sa odredbom Ugovora o kreditu po osnovi koje za obradu kredita trebaju platiti naknadu u visini od 1.50% iznosa kredita, te da im je rekao da će se ta naknada prilikom realizacije kredita skinuti od iznosa kreditnih sredstava, odnosno da ju neće morat zasebno plaćati. Iskazao je da pri tome nisu imali mogućnost pregovaranja sa bankom u svezi te naknade za obradu kredita, već da im je samo predloženo da ona iznosi 1.50% od iznosa kredita, a na što su oni potom i pristali, s obzirom da je to bio jedan od uvjeta za realizaciju kredita koji im je bio potrebit. Iskazao je da su potom ugovor o kreditu zaključili odnosno potpisali, i to njegova supruga Kristina Kozić kao korisnik kredita, a on u svojstvu sudužnika. Iskazao je da niti prilikom samog zaključivanja, odnosno potpisivanja ugovora o kreditu, nismu imali neku eventualnu mogućnost pregovaranja i dogovaranja o ugovornoj odredbi koja se odnosi na naknadu za obradu kredita u visini od 1.50% od iznosa kredita.

13. Svjedok Barica Obradović je na ročištu za glavnu raspravu koje je bilo održano 8. listopada 2025. iskazala da je sa tužiteljicom Kristinom Kozić 2004. postigla dogovor da joj proda kuću koju je imala u Županji, na adresi Baruna Trenka 58, s tim da je Kristina Kozić za namjenu kupovine te kuće podignula kredit u tadašnjoj Slavonskoj banci u Županji, i potom joj isplatila cijenu za koju joj je prodala kuću, u iznosu od 50.000,00 EUR. Iskazala je da je starije životne dobi, te da se ne sjeća da li je i ona bila sudionik tog kreditnog odnosa, s obzirom da je od istog proteklo više od dvadeset godina, te da joj nije poznat ikakav postupak u vezi ostvarivanja tog kredita.

14. Iz iskaza tužitelja Kristine Kozić i iskaza svjedoka Daniela Kozica, koji iskazi su bili međusobno suglasni, te po ocjeni suda nedvosmisleni i iskreni, i kojima sud stoga u cijelosti poklanja vjeru; proizlazi utvrđenje suda da premda je tužitelj prilikom zaključenja Ugovora o kreditu bio upoznat sa postojanjem sporne odredbe čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu, i njezinim značenjem, da nije imao priliku i mogućnost pojedinačno pregovarati o toj Ugovoru o kreditu, te da stoga nije imao mogućnost niti utjecati na njezin sadržaj, čime je stavljen u neravnopravan položaj u odnosu na drugu ugovornu stranu, odnosno tuženika.

15. Odredbom čl. 295. st. 1. ZOO-a, propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva.

Odredbom čl. 295. st. 2. ZOO-a, propisano je da opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

16. Na temelju iskaza tužitelja i svjedoka Daniela Kozića, te uvida u Ugovor o kreditu, a napose njegovu odredbu čl. 6. st. 1., ocjena je suda da je odredba čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu bila unaprijed formulirana od strane tuženikovog prednika kao sastavni dio standardnog ugovora o namjenskom kreditu – za namjenu kupovine obiteljske kuće, odnosno da je činila dio općih uvjeta ugovora sadržanih u formalnom (tipskom) Ugovoru o kreditu; te da zbog toga tužitelj nije imao utjecaj na njezin sadržaj.

17. Pri tome valja navesti da tuženik, na kojemu je na temelju odredbe čl. 81. st. 4. ZZP/03, teret dokaza o istome, nije dokazao da se o spornoj odredbi čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem prilikom zaključivanja Ugovora o kreditu.

18. S obzirom da se po utvrđenju suda o spornoj odredbi čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, te da tužitelj nije imao ikakvu mogućnost utjecaja na njezin sadržaj, kao i da je od tužitelja po osnovi iste nesporno naplaćena naknada prema Odluci o visini naknada za obavljanje bankarskih usluga, u visini od 1,50 % kreditnih sredstava; ocjena je suda da je sporna ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača.

18.1. Tužitelj kao fizička osoba pri tome nedvojbeno ima status potrošača, budući da je po osnovi Ugovora o kreditu tužitelj, koji nije obrtnik niti ima ikakvu firmu, već je po zanimanju PT operater; ishodio kreditna sredstva koja su mu bila potrebna za kupovinu obiteljske kuće; a odredbom čl. 3. toč. 1. ZZP-a, propisano je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

19. Sporna odredba čl. 6. st. 1. Ugovora o kreditu se radi izloženog, a na temelju odredbe čl. 81. st. 1. ZZP/03, smatra nepoštenom, te je kao takva na temelju odredbe čl. 87. st. 1. ZZP/03 ništetna.

20. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te je sukladna vrijednosti predmeta spora i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužitelju je tako priznat potraživani trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 1.081,55 EUR, a koji se odnosi na slijedeće radnje: za sastav tužbe u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za porez na dodanu vrijednost (dalje u tekstu: PDV) u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na pripremnom ročištu održanom 27. kolovoza 2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za PDV u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na ročištu za glavnu raspravu održanom 8. listopada 2025. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za PDV u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za zastupanje tužiteljevog punomoćnika na ročištu za glavnu raspravu održanom 2. rujna 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za PDV u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), te za trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 EUR i sudske pristojbe na presudu u iznosu od 55,00 EUR.

20.1. Zahtjev tužitelja za naknadu zahtjeva za isplatu koji je podnio tuženiku 10. veljače 2025., odnosno prije podnošenja predmetne tužbe, u iznosu od 250,00 EUR (s uračunatim PDV-om), odbijen je kao neosnovan, u skladu s odredbom čl. 155. st. 1. ZPP-a, iz razloga što po ocjeni suda podnošenje tog zahtjeva nije bilo potrebno za

vođenje predmetne parnice. Zahtjev tužitelja za naknadu troška sastava obrazloženog podneska od 14. srpnja 2025. u iznosu od 250,00 EUR (sa uračunatim PDV-om), također je odbijen kao neosnovan u skladu s odredbom čl. 155. st. 1. ZPP-a, iz razloga što sud po osnovi odredbe čl. 299.a st. 4. ZPP-a, nije uzeo u obzir pisano očitovanje iz tog podneska, pa stoga niti podnošenje istog nije bilo potrebno za vođenje predmetne parnice. Zahtjev tužitelja za naknadu troška pristupa njegovog punomoćnika na ročište za objavu presude, u iznosu od 125,00 EUR (sa uračunatim PDV-om), odbijen je kao neosnovan iz razloga što punomoćnik tužitelja nije pristupio na ročište za objavu presude koje je bilo zakazano za 30. rujna 2026.

21. Zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka u ukupnom potraživanom iznosu od 437,50 EUR, odbijen je kao neosnovan u cijelosti, u skladu s odredbom čl. 154. st. 1. ZPP-a, iz razloga što je tuženik u cijelosti izgubio parnicu.

22. Radi izloženog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Županji 30. rujna 2026.

Sudac
Tomislav Juzbašić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od petnaest dana. Žalba se podnosi ovome sudu u pisanom obliku, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:

1. Tužitelj po punomoćniku Marku Cvrkoviću, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Cvrković & partneri d.o.o. iz Vukovara.
2. Tuženik po punomoćniku Branku Bulat, odvjetniku iz Odvjetničkog društva Šavorić & partneri iz Zagreba.

Broj zapisa: **9-3088d-f182f**

Kontrolni broj: **0acaa-ba11c-fe0d8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.